

גיל (גילי) בן מלך ז"ל

1982-2002

"זהיה אם יופיע שם ילד אחד שפניו שוחקות

ושיער לו זהב תדעו שזה הוא והושיט לו יד

ולטפו את אבק המדבר מעיניו"

דבר הסטודנט:

השנה, במסגרת פרויקט הנצחה של בית "יד לבנים", ניתנה לי הזכות ללוות קבוצת תלמידים מקסימה מבית הספר "אורט" גבעת רם בירושלים ויחד איתה ליצור חוברת הנצחה לזכרו של בוגר בית הספר גילי בן-מלך ז"ל.

במהלך הפרויקט הכרתי את משפחת בן-מלך המקסימה אשר דרכה נחשפתי לאישיותו המיוחדת והייחודית כל-כך של גילי ז"ל ולתכונותיו הנאצלות - לפשטותו, לצניעותו, לחוש ההומור שבו שהיה לו כדרך חיים של ממש; דרך בה תקשר עם האנשים שסביבו ודרכה התמודד עם קשיים, לנועם הליכותיו, לחן ולקסם הגדול שהיה בו; קסם אשר הותיר את רשמיו גם ביי על אף שלא הכרתי אותו מעולם.

במהלך הפרויקט נחשפתי בין היתר גם לקשר המיוחד שהיה בין גילי ז"ל לאחיו הגדול ממנו בעשור-אייל. קשר נפשי שהמילים לא יוכלו לתאר ולהכיל. אהבת נפש של ממש. באחת מההתכתבויות עם אייל הוא כתב לי: "אם תצטרכי עזרה בנתונים נוספים, בעריכה, בכתיבה, בסגירה וחיבור בין נושאים וכל דבר שרק צריך, אני לרשותך. גילי הוא אהוב ליבי ואעשה הכול להנצחתו ולשימור זכרו".

גילי היה אהוב ונשאר אהוב בקרב משפחתו, חבריו לבית הספר, חבריו לצבא ולקלוב התעופה ובעצם נשאר עמוק בתודעה של כל מי שהכיר אותו. כעת, בסיום הפרויקט, אני יכולה לומר שהוא נשאר ויישאר עמוק מאוד גם בתודעה שלי.

תודה למשפחת בן-מלך היקרה על הליווי והסיוע בפרטים השונים, תודה לרעות, לינה וסתיו, התלמידים מבית הספר "אורט" אותם זכיתי ללוות. תודה על הזכות ליטול חלק בפרויקט מבורך זה.

חן בן-אריה

סטודנטית לחינוך שנה ב'

מכללת "אפרתה" ירושלים.

תשע"ב

דבר התלמידים:

במסגרת פרויקט הנצחה עבדנו על הנצחתו של גיל בן מלך (גילי) ז"ל.
במהלך הפרויקט למדנו להכיר את גילי, התרשמנו מאישיותו, מדרך חייו, ממשפחתו וקרוביו.
הלמידה על גילי ז"ל היוותה חוויה משמעותית ומעצימת רגשות בשבילינו.
ההכרות עם משפחתו וקרוביו של גילי אפשרה לנו להתחבר לאדם מיוחד שכבר איננו, אדם שלצערנו,
לא הספקנו להכיר.

כל פיסת מידע על גילי גרמה לנו לרצות לדעת יותר על חייו ומעשיו.
כאשר היינו בערב הנצחתו של גילי – "עשר שנים לגיל שכבר איננו" הרגשנו את הכאב והשכול
שמלא את החדר ואף אותנו. הדברים ששמענו שם ממשפחתו המקסימה, מחבריו ומכל קרוביו ריגשו
אותנו עד דמעות. בדבריהם, יכולנו לראות את האהבה הרבה שרחשו לגילי, את המסירות ואף את
הערצה שלהם כלפי גילי ז"ל שלא נשכחת עד היום!
התרשמנו במיוחד מהוריו של גילי ז"ל שכל חייהם דאגו וטיפחו את גילי, מה שגרם לו להפוך למי
שהיה, וגם במותו הם לא חדלים להעביר את מורשתו ולספר את סיפוריו.
תחושות ורשמים אלו התערבבו בכאב ובאובדן המר שהותיר גילי אחריו.

בספר זה ריכזנו את סיפור חייו של גילי ז"ל, מירב הזיכרונות ודברים שהותיר אחריו.
מטרתנו הייתה לתת כבוד לגילי, לשמור על מורשתו ולספר את סיפוריו כדי שלא ישכח גם לדורות
הבאים.

רעות אלבז,

לינה וול,

סתיו קרטה,

תלמידי כיתה י', בי"ס "אורט" גבעת רם,

תשע"ב.

קורות חייו של גילי ז"ל:

ילדות -

גיל בן מלך, הצעיר במשפחת בן מלך נולד להורים דוריס ומישאל ביום כ"ז בתמוז תשמ"ב, 18.7.1982, בירושלים, בילדותו ובבגרותו התגורר שבשכונת אבו טור שבירושלים.

גיל נולד כשנתיים לאחר שהבן הבכור במשפחה, גולן נהרג בתאונת דרכים ב 19.5.1980 בטרם מלאו לו אפילו תשע שנים. לידתו של גיל הביאה עמה אושר רב למשפחה השקולה, להורים, לאחותו הדס ולאחיו אייל.

בתקופת ילדותו היה גיל לתינוק יפיפה שאף כונה בגן "נסיך הגן".

גיל היה מלא בחום ובאהבה, הוא היה מתוק ומקסים, שנון ובעל חוש הומור שניתן להגדירו כנדיר. מאז לידתו גיל התאפיין בחיוך שליווה אותו תמיד.

בגרות-

בילדותו ובבחרותו התגורר בשכונת אבו טור בירושלים, למד בבית-הספר היסודי ע"ש הנרייטה סולד ובחטיבת-הביניים ע"ש מינקוף. את לימודיו התיכוניים עשה במכללת 'אורט' במגמת אלקטרוניקה ועבר את מבחני הבגרות בהצלחה רבה. כתלמיד, התבלט כחבר אמיתי וצנוע, שידע לנתב את דרכו בין רצינות בלימודים לבין פעילויות אחרות בתחום החברתי והחינוכי. גילי היה אהוב מאוד על חבריו וחביב על מוריו, במיוחד בשנתיים האחרונות בתיכון. גילי היה ידוע בנימוסיו ובנועם הליכותיו, היה חברותי, הילד הטוב של אמא ואבא, בן תפנוקים מאושר שהסב אושר רב לסובבים אותו.

תחביבו הגדול היה טיסנאות וגילי התייחס לתחביב זה כאל מקצוע.

בשנת 1993 הצטרף לקלוב התעופה בירושלים כחניך מן השורה ובשנת 1996 סיים קורס מדריכי טיסנאות בטכניון בחיפה. גילי לא הפסיק פעילות זו עד יום גיוסו. הוא הקים קייטנה לטיסנאות והיה יוצא לימי גיוס לטובת הרחבת פעילותו של קלוב התעופה. גילי נהג לצאת להטסות בשעות הבוקר המוקדמות ואף שימש כמרכז הסניף בירושלים. גם לאחר הגיוס שמר על קשר חם עם אנשי הקלוב. בקיץ 1999 יצא גילי עם משלחת נוער מטעם משרד החינוך לאיטליה ולאוסטריה. נסיעה זו העניקה לו כיוון חשיבה נוסף על החיים. כאשר קיבל את צו הגיוס, היה ברור לגילי שרצונו לשרת כחייל קרבי, מתוך הכרה שזו חובתו וזכותו כיהודי החי בארץ ישראל.

צבא-

גילי התגייס בנובמבר 2000 וחלומו לשרת בחיל-השריון התגשם. כאשר נודע לו שהוא אכן מגויס לשריון, הוא שלח הודעה כתובה לאחיו אייל, שבאותו הזמן היה על הטנק שלו במסגרת שירות המילואים: "אני פשוט שריונר, לא פחות ולא יותר".

לכל אורך המסלול ידע גילי לקבל הכול בהבנה ובפרופורציות הנכונות ונהג כחייל בוגר ומבין הידע להתעלות על עצמו ברגעי האמת. לאחר שסיים את מסלול הכשרתו כטנקיסט, צורף לצוות טנק בתפקיד טען-קשר בפלוגה מבצעית בגדוד 'סערה' בחטיבה 500. זה היה גדוד טנקים לוחם ורוב פעילותו הייתה בשטחי יהודה ושומרון.

למרות הקושי שבמילוי המשימות, ידע גילי לשמור על חיינו ואישיותו המקסימה והמבדרת ובכך עזר לא רק לעצמו אלא גם למוראל הפלוגה כולה. גילי היה דמות נדירה במישורים אלה, וכחייל ולוחם אמיץ ראה - למרות הסכנות, העומס והקשיים - משמעות וחשיבות בהימצאותו ביש"ע. הוא ראה עצמו חלק מכוח מגן על ארץ-ישראל בכלל ועל ירושלים עיר הולדתו בפרט. חבריו לפלוגה מספרים על אופיו הנדיר וזוכרים אותו כבורג מרכזי במרקם החברתי והלוחם. בדיחה אחת של גילי היה בכוחה להוציא את כל הפלוגה מדיכאון שגרתו. המ"פ שלו מספר שכאשר היה צורך במתנדב, היד הראשונה שהתרוממה הייתה זו של גילי. בסיום תקופה זו היה גילי אמור לצאת לקורס מפקדי טנקים.

ראש המטה הכללי, רב-אלוף שאול מופז, כתב למשפחה: "גילי תואר כלוחם מצטיין אשר הוביל את חיילי היחידה ורומם את רוחם תוך כדי הפגנת מוטיבציה גבוהה. מפקדיו מעידים עליו כי ניחן בחוש הומור מפותח וכי טובת חבריו הייתה קודמת בעיניו לטובתו שלו. גילי סירב להישאר בעורף והתעקש תמיד להצטרף ללוחמים בחזית."

גילי נפל בפעילות מבצעית ברמאללה ביום ט' בשבט א' תשס"ב (22.1.2002) והוא בן עשרים. הוא הובא למנוחות בבית-העלמין הצבאי בהר הרצל. הותיר אחריו הורים- דוריס ומישאל, אח- אייל ואחות- הדס. אחרי מותו הועלה לדרגת סמל.

דברים שנכתבו לזכרו של גילי ז"ל "עשור לנפילתו":

גיל

כשנולדת לא הבנתי.

לא הבנתי איך יכול להיות שגולן איננו ופתאום יש אח נוסף במשפחה.

הייתי ילדה ונראה לי מוזר שאח אחד לא יכיר את האח הצעיר.

והנה הגעת והשמחה הייתה גדולה, תינוק יפה עם חיוך מקסים, תלתלים זהובים

והמון המון אושר על הפנים.

אני לא זוכרת הרבה אבל בהחלט זוכרת שמאוד אהבת לבוא אלינו למושב,

להתפנק על דוד בצלאל ושדודה מזל תכין לך את הצי'פס שכל-כך אהבת. צ'יפס –

אפשר לחשוב..

גילי הקטן שגדל והפך מילד מקסים וחברותי, לתלמיד בבית-הספר.

כשהייתי סטודנטית ונהגתי לבוא אליכם המון, אני זוכרת תקופה מסוימת בה לא

כל-כך אהבת ללכת לבית-הספר, המצאת כל מיני כאבי ראש, כאבי בטן ודוריס

הייתה מודאגת מה יהיה... אבל גם את זה עשית בדרכך- בחן ובחיוך.

החיוך שלך חקוק לי חזק בזיכרון.

כמו דוריס, שלה אתה מאוד מאוד דומה, כך גם אתה תמיד מחייך ותמיד מוכן ורוצה

לעזור לכולם.

כמו דוריס, התברכת בלב ענק, מזמין ומקרב לבבות.

כשהתקשרו אלינו להודיע שנפצעת – הלב התכווץ.

הסיפור מגיל 9 חזר אלי.

גם אז סיפרו לי שגולן נפצע.

הפעם כבר לא האמנתי להם.

ידעתי שמשהו נורא קרה.

זה קשה, קשה לחשוב עליך וקשה להכיל.

ואני נשארת עם המחשבה שלפחות עכשיו אתה וגולן יחד, ואבא שלי מפנק אתכם

ואם יש שם טרקטור – אתם בטח לא יורדים ממנו....

אוהבת ומתגעגעת

מיכל

[מיכל מלכא שטיינברג, בת דודה של גילי ז"ל]

גילי.

אני עומד פה מול תמונתך הנשקפת, וחושב לעצמי שאתה בעצם – פה איתנו.

עם המשפחה והחברים. אבל לצערי -לא.

10 שנים בלעדיך גילי.

10 שנים לא נשכחות עברו על משפחתך, חבריך וידידיך. השארת אותנו המומים וכואבים, עם היוודע
הבשורה הקשה והנוראה – לפני 10 שנים.

גילי- אתה ואני חברים מגיל 15. למדנו ביחד בבית ספר אורט מינקוף בחטיבת הביניים.

אחר כך עברנו ביחד ללמוד באותה כיתה י' במכללת אורט.

זכורים לי משחקי השובבות שלך והתעלולים שלך, מלווים בצחוקים בלתי נגמרים ומדבקים, ובחיקויים
שלך על החברה והמורים. וגם עלי כמובן.

אהבנו לראות ביחד את כל סרטי הבורקס של אותה תקופה, וגם פה אהבת לחקות משפטים ואימרות
מסרטים ישראלים – אשר חרוטים עד היום בסלנג היום יומי.

כאשר התגייסתי לצבא מעט לפניך הגעת גם אתה ללשכת הגיוס עם כל החברים, מי ידע אז שזמן

מועט כל כך יישאר לנו ביחד כחברים???

את הבשורה הקשה מכל בישר אייל אחיך בטלפון לאמי שקיבלה אף היא את הבשורה הקשה בהלם
רב. נהגת לבוא אלינו רבות לארוחות ערב משותפות.

אמי נוהגת תמיד להזכיר את החייוך הגדול שלך, יחד עם עזרתך לארוחת הערב ורוחב ליבך כמובן.

ואז באותו יום מר, מיהרנו כולנו לבית הורייך, לנחם ולחבק אותם וכמובן גם את אחיך ואחותך.

גילי- אתה חסר לי ולכולנו. הלוואי והיינו יכולים שוב לחבק אותך ולזכות בעוד צחוק מתגלגל שלך.

הלוואי והיינו יכולים לחוות ביחד את החוויות שלנו כגברים, אהבות נסיעות בעולם ועוד ועוד.

מתגעגע ואוהב אותך לנצח אחי !!!

יהיה זכרך ברוך.

כפיר בר צבי.

[כפיר בן צבי, חבר מבית הספר של גילי ז"ל]

2.2.2012

גילי יקר שלנו,

10 שנים עברו מאז שנלקחת מאיתנו,
 עשר שנים של התבגרות והתגברות,
 סיומים והתחלות, נישואין ולידות,
 מעברים ושלבים רבים שעוברים במהלך החיים,
 כל אחד בדרכו.
 ואינך עמנו,

עבורך זמן נעצר מלכת, ועבורנו הכאב הוא גדול,
 ההפסד, האובדן האבל, הגעגועים.

ועל אף כל זאת, עולם כמנהגו נוהג,
 למרבה המזל אנחנו מאמינים ויכולים להגיד שאתה עדיין
 אתנו, שאתה מביט בנו מלמעלה ומלווה אותנו,
 כי אלו החיים, חייבים להמשיך הלאה,
 להשאיר מורשת, להמשיך להזכיר ולספר אודותיך, כדי
 להשאיר את קיומך בתודעה, שלנו, של ילדינו...
 ואני מבטיחה לך, להוריך, לאחיך,
 שנשתדל ונמשיך לעשות זאת כל עוד נשמה באפנו.

אוהבת

כנרת

[כנרת קהתי, בת דודה של גילי ז"ל]

שבט תשע"ב

גילי בן מלך (ז"ל) - עשור לנפילתך

אסון.... קרה אסון..... אצל מישאל.....
גילי.....

כך התחילה אותה שיחת טלפון איומה, לפני עשר שנים.
אבי היקר מוטי, התקשר ומסר לי את ההודעה הנוראית.
אני לא שוכחת את אותו היום, איפה הייתי כשקיבלתי את
אותה שיחת טלפון, מה הרגשתי ומה חשבתי. אלה היו
רגעים קשים קשים מנשוא. נלקחת מאיתנו באופן כל כך
מפתיע כל כך לא צפוי, כל כך לא רצוני.

נולדת נכד צעיר במשפחת בן מלך הענפה, אני הייתי אז
בת 10 בערך ואני זוכרת את המבט המתוק שלך, את החיוך
הכובש, את חוש ההומור הצנוע. היית ילד שאי אפשר היה
להישאר אדיש אליו.

הזיכרון החזק ביותר שלי ממך זה אהבה! המון אהבה. של
ההורים והאחים שלך אליך, אהבה גדולה שחשתי אני
כלפידך. האהבה הגדולה שכולנו, כל בני הדודים בן-מלך
הרעפנו עליך. וכמובן האהבה שאתה החזרת לעולם. אהבה
של ילד צעיר תמים ומתוק.. התמונה שעולה במוחי
ומזכירה לי את המתיקות הזו מעלה חיוך על פני.

בספר: "ימי שלישי עם מורי", קראתי קטע שגרם לי
לחשוב עליך:

"כל עוד אנחנו מסוגלים לאהוב זה את זה... אנחנו
יכולים למות מבלי ללכת מכאן. כל האהבה שיצרנו עודנה
כאן....." אומר מורי "אתה ממשיך לחיות -
בליבותיהם של כל אלה שנגעת בהם וטיפחת אותם כל עוד
היית כאן"

גילי יקר שלנו, אתה ממשיך לחיות בלב של כל אחד
מאיתנו!

עוזרת לי ומנחמת אותי המחשבה שאתה בוודאי נמצא
במקום טוב יותר. רגוע ושלו עם אנשים אהובים ואוהבים
שעוטפים אותך ושומרים עליך כי אתה ראוי לאהבה ותמיד
היית עטוף בה בחיך ובמותך.

אוהבת ומתגעגעת,

טטוש

[פעת בן מלך דהוקי, בת דודה של גילי ז"ל]

"על חוף ליבי חגה טיסן לבן קטן

והביא לי מזכרת ממך.

מוטת כנפיים רחבה, כמו חיוך שאני זוכר ממך,

וגוף חזק שידעתי לחבק ולהכיר.

לו היית כאן, הייתי מספר לך את הכל,

כמו שסיפרתי בעבר, וכמו שאספר לך לעולם.

ואז היית מחייך חיוך מאיר,

ועושה כך שהכל יהיה בסדר.

אני מביט,

והשמש, ששוקעת בי, מביטה בי בחזרה בעיניה האדומות.

איני רואה דבר,

אך אותך אני רואה בכל מקום..."

את הטקסט הזה כתבתי כמה חודשים אחרי שהכרתי את אייל, ממש לפני יום האזכרה הראשון לנפילתו של גילי.

כמה זמן עבר, אבל הכל כל-כך רלבנטי ועדכני.

ניסיתי לדמיין איך אייל מרגיש, ניסיתי לדמיין את החוסר, את החלל העצום, את הערגה, את הגעגוע, את הכיסופים למישהו קרוב כל כך, שאיננו. ניסיתי לדמיין את התחושה שאי אפשר יותר לחבק, לדבר, להסתכל עמוק בעיניים.

אבל אין לי שום דרך לדמיין וגם אין לי במה להיזכר. כי אין לי זיכרון. כי לא הכרתי את גילי.

והרי אי אפשר להכיר את אייל, בלי להכיר את גילי...

אני יודעת שכל אלה שיושבים כאן והכירו את גילי, יודעים איזו זכות גדולה נפלה בחלקם. איזו מתנה נפלאה קיבלתם, שגילי היה חלק מחייכם. שהכרתם את צחוקו, את קולו, שידעתם מה הוא אוהב, מה גורם לו להיות מאושר.

יש לכם זיכרונות מגילי. יש לכם רגעים, סיפורים, תמונות והדים של קולות רחוקים, שנצורים אצל כולכם בלב באהבה גדולה.

ואנו, שלא זכינו להכיר את גילי, גדלים לאור המורשת המיוחדת שהשאיר אחריו: לשמוח, להתמקד בטוב, לאהוב מכל הלב, ולראות את האור גם כשחשוך מסביב.

[מיכל בן מלך, גיסה, אשתו של אייל, אחיו של גילי ז"ל]

גילי,

עשר שנים חלפו מאז נלקחת מאיתנו. עשר שנים שהן כמחצית שנות חיך - זה כל כך הרבה לא להיות וכל כך מעט לחיות.

נולדת למציאות לא פשוטה של כאב ושכול, חלל גדול שנפער עם האסון הנורא, בו אחיך גולן נספה. ועם זאת, בואך לעולם מילא את הבית בהרבה שמחה, אור והרבה אושר להוריך - דוריס ומישאל.

יחד עם הדס ואייל, גדלתם וגידלתם האחד את השני במשפחה עוטפת, חמה ואוהבת, כאשר אחיך הגדולים משמשים לך מורי דרך - בלבטים בבחירות השונות של החיים - כולל המסלול הצבאי שלך.

עשר שנים, וכמדי שנה, אנו נפגשים אל מול קברך, שומעים ולומדים דרך הסיפורים אודותיך - גילי התינוק, הילד, הנער המתבגר והחייל.

כמו כן, מתוודעים למערכת היחסים המדהימה והמיוחדת עם הדס ואייל, שלא נותנים לשום פרט בחיך הקצרים להתמוסס, וחולקים איתנו את אהבתם הגדולה אליך.

כל מפגש עבורנו הוא חוויה מרגשת, בה אנו נחשפים לאומץ ולתעצומות הנפש של המשפחה היקרה להתמודד ולהכיל את הכאב הנורא, ולהפוך אותו למקור של עוצמה, חוזק ואחדות. גילי, אתה יכול להיות רגוע, סמוך ובטוח, שסיפור חיך יעבור מדור לדור, שהאחייניות המקסימות שלך ידעו תמיד מיהו הדוד גילי. שהכל ימשיך ויזרום, ואתה תמיד תהיה שותף ונוכח בכל אירוע.

אתה יכול להיות גאה במשפחתך.

אתה תמיד איתנו. נוח על משכבך בשלום.

[חוה בן עמי, דודה של גילי ז"ל]

ט' בשבט תשע"ב

לזכרו של גילי ז"ל – עשר שנים.

עשר שנים. עשר שנים עברו מאז אותו יום ארור ונוראי ועדיין לא מאמינה. לא מאמינה שזוהי מציאות חיי, לא מאמינה שמהסיוט הזה לא התעוררתי. הזיכרונות הרבים מאותו יום, ומאותו ערב נצרבו בי לעד. התחושות כל כך חזקות, כל כך חדות בעוצמתן כאילו זה קרה אתמול. אבל לא, זה לא קרה אתמול. זה קרה לפני עשר שנים. עשר שנים שהן כמעט שליש מחיי.

שליש מחיי בלי גילי שלי.

איך ייתכן שעבר כל כך הרבה זמן מאז? מה עושים עם ים הגעגועים? והכאב הזה, איך חיים איתו? לחיות חיים רגילים-נורמלים זה אפשרי בכלל? הקמת משפחה, לידות, ימי הולדת? והחוסר הזה שנוצר – שיישאר ריק לנצח? ואיך ייתכן שכנראה באמת החיים חזקים מהכל? והשאלות לא פוסקות ולא מרפות, וכל דבר שמקבל או מאבד פרופורציה - כי פשוט תלוי באיזה מצב אני באותו רגע.

בהתחלה יש שוק ראשוני, הלוויה, שבעה וחושבים שמבינים את מה שקרה, גודל האסון. ואז השלושים, האחד עשר חודש, השנה, שנתיים וכן הלאה - והיום אני יכולה להגיד שאני עדיין לא מבינה. הקושי הוא עצום בקבלה, בהכרה ובהבנה של אובדן כזה.

עם הזמן נוצרה איזושהי שיגרה. ולמרות זאת עדיין ישנם הרבה דברים שקשה לי לעשות, להגיד ולחשוב עליהם. זה לא מובן מאליו היחס, התמיכה וההבנה שאני מקבלת מהמשפחה הפרטית שלי- יניב, מאיה, ענבל ועמית. בזכותכם אני עומדת על שתי הרגליים.

החיים האלה כל כך מבולבלים, מהולים בעצב ושמחה, כאב, כעס וגעגוע ופתאום אושר ונחת.

הזמן שעובר לא משכיח ולא מרפה מן הכאב. הכאב הזה, הכל כך עצום שכבר מצא את מקומו בגוף. ואני לומדת לחיות איתו. לפעמים נדמה שכך היו חיי תמיד. אבל לא! גילי היה. כמה נורא להגיד "היה" ולדבר על גילי שלי בגוף שלישי, עבר. והנורא מכל הוא שאין לו עתיד. רק בזיכרונות, בשאלות ובמחשבות.

ולמרות גילו הצעיר, הוא השאיר חותם בעולם הזה, בקסם, בהומור, בטוב הלב, ובדרכו שלו נגע בכל כך הרבה אנשים.

לקראת ערב זה נפגשנו עם בני משפחה וחברים אשר העלו זיכרונות וחוויות מגילי. המפגשים היו מרגשים מאד. בכולם גילי מחייך וגורם לאחרים לחייך, לצחוק, אוהב ונאהב.

וכשאני חושבת על גילי – הגרון נחנק, העיניים מוצפות בדמעות והלב נצבט. וחיוך - גם אחרי מותו אני יכולה לחייך בזכותו - בזכות הזיכרונות הרבים שהותיר לי, החוויות המשותפות – שבסך הכל היו אינסוף רגעים משותפים של אח ואחות, שאחרי מותו קיבלו משמעות וערך.

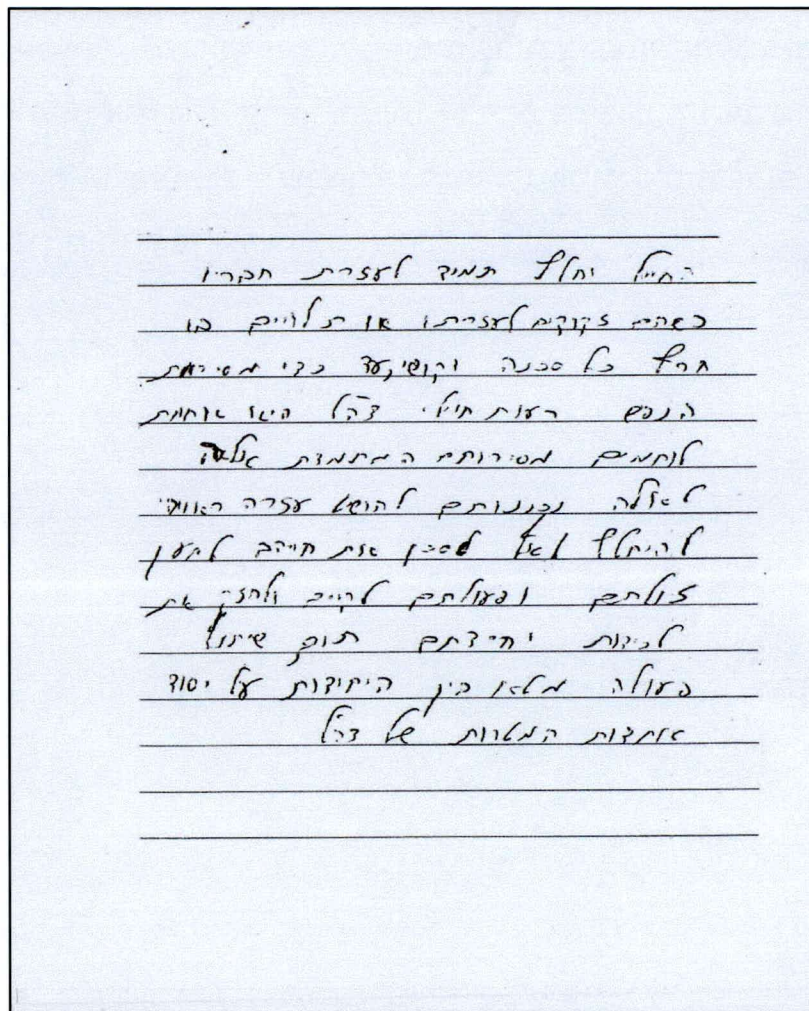
אוהבת, כואבת וכל כך מתגעגעת,

הדס.

[הדס, אחות של גילי ז"ל]

דברים שגילי ז"ל כתב:

כאמור, גילי ז"ל לא היה איש ספר אלא יותר איש מעשה שחי את החיים וחווה אותם כמות שהם. מחיפוש שנערך בביתו לאחר נפילתו נמצאו שני מסמכים שנתלשו מיומן החייל שהיה ברשותו ונכתבו בזמן הכשרתו לטנקיסט; בראשון מסומכים מצבי אבטחה שונים ובשני ישנו מענה לשאלה שנשאל. בראייה אחורנית, ניתן לראות כי מהתשובה הפשוטה, כביכול, שכתב גילי ז"ל לשאלה שנשאל צפה ועולה אישיותו החיובית וניבט ממנה האדם המדהים והערכי שהיה.

תרגום: "החייל יחלץ תמיד לעזרת חבריו כשהם וקוקים לעזרתו או תלויים בו חרף כל סכנה וקושי, עד כדי מסירות הנפש. רעות חיילי צה"ל היא אחוות לוחמים. מסירותם המתמדת אלה לאלה, נכונותם להושיט עזרה ראויה, להיחלץ ואף לסכן את חייהם למען זולתם ופעולתם לקיים ולחזק את לכידות יחידתם תוך שיתוף פעולה מלא בין היחידות על יסוד אחדות המטרות של צה"ל"

דברים שסופרו על גילי ז"ל

מבני משפחה וחברים לצבא [לקראת ערב "עשור לגפילתו של גיל"] :

○ "הוא הרגיש שהוא מאוד מאוד מאוד אהוב, אהוב על כולם ובגלל התחושה הזו שלו הוא הרשה לעצמו לאהוב את עצמו. הוא ידע לפנק את עצמו ולפרגן לעצמו ברמות וכל זה מבלי לפגוע באף אחד אחר, מבלי שזה יבוא על חשבון משהו אחר בכזו אלגנטיות. החל מזה שהוא היה יוצא מהאמבטיה אחרי חצי שעה עטוף ככה במגבת, בחלוק טוב טוב וכלה באיך שהוא היה דואג לעצמו ומפנק את עצמו באוכל"

[הדס, אחות של גילי ז"ל]

○ "כשגילי נולד, הייתה שמחה מאוד גדולה. הוא נתן לי חיים אחרים. נולד לאייל ולהדס. אני חושבת שאחרי שגילי נולד החיים שלי נעשו הרבה יותר קלים. הוא הביא איתו הרבה שמחה במיוחד שגילי היה ילד מאוד כיפי, מאוד טוב, ילד יפה תואר, מדהים, ילד שמח. כל אחד אהב אותו, אין אחד שלא אהב את גילי. הוא היה אהוב על כולם. אייל והדס מאוד אהבו את גילי הוא היה אח הפינוקים שלהם למרות שמדי פעם היו כעסים, מריבות ביניהם הם מאוד אהבו אותו. כולם. לגדל את גילי היה כיף. בתור בן זקונים, זה משהו מיוחד היה, לכל אורך הדרך. הוא גם ידע לתת לי את ההרגשה שהוא צריך אותי, שהוא רוצה אותי כל הזמן. הייתה לי אהבה גדולה אליו. החיבוק של גילי כל-כך חסר לי, כשהוא היה בא הביתה, היה מרעיף עלי חיבוק כזה מזה כיף של חיבוק. חסר לי מאוד. אחרי שגילי התגייס לצבא, הוא הרי היה הבן הקטנצ'יק, התינוק שלי, כמובן שהדאגות שלי היו הרבה יותר גדולות. אייל והדס כבר היו אחרי וגילי עכשיו הולך לצבא אז דאגתי הרבה יותר, חששתי הרבה יותר. וגם היום בעידן הפלאפונים כל יום, כל יום הייתי מתקשרת לראות מה איתו ותמיד חשבתי איך להקל עליו יותר, לשלוח לו דברים.. כל מה שהוא רצה, השתדלתי תמיד לעשות הכול כדי לרצות אותו כי אני יודעת שהוא מאוד אהב את זה והדאגה שלי הייתה מאוד מאוד גדולה אליו. כשהוא לא היה עונה לטלפונים שלי זה היה משגע אותי, לא הייתי יכולה להירגע עד שהייתי שומעת את הקול שלו. הוא תמיד כמובן היה מרגיע אותי- "אמא, אל תדאגי לי, הכול בסדר.. אל תדאגי". גילי באמת גדל עם הרבה אהבה. אם יש נחמה בזה? לפחות אני יודעת שהענקתי לו כל מה שיכולתי. אולי כן.. לפחות בתקופת החיים שלו אני יודעת שנהניתי איתו מאוד. כן, אולי יש נחמה, שהשתדלתי להעניק לו הכול.. כן, אולי..".

[דוריס, אמא של גילי ז"ל]

- "היינו באילת ביחד כל המשפחות זה היה כמה זמן לפני שהוא נהרג והוא היה צריך ללכת למסיבה ואמרנו לאייל (אח של גילי ז"ל) בוא נארגן לו טרמפ ואייל אמר לי: "אתם לא מבינים שאני נהנה להיות איתו, נהנה כל רגע להיות איתו" וזה היה כל-כך ..".

[יוכי בן-מלך, קרובת משפחה]

- "באחד השיעורים בבית הספר אז שאלו ואמרו לנו לכתוב או לספר על משהו שאנחנו אוהבים ואני זוכרת שבתור ילדה ביסודי סיפרתי על גילי זה היה האהבה הראשונה הזאתי שאני זוכרת מאוד מאוד חזק כי אני גם ילדה אחרונה בבית אז לא היו לי אחים קטנים אז הוא היה כמו אח קטן ובאמת היינו גם קרובים אז יש לי גם תמונות איתו שהוא על הכתפיים שלי וזה פשוט הזיכרון החזק האהבה הזאת הגדולה אל ילד שכאילו אי אפשר היה לא לאהוב אותו".

[יפעת בן-מלך דהוקי, בת דודה]

- "היינו בחוף מעגן ליד הכנרת, ב-87, הילד בגיל חמש אחרי יום של טיולים היינו בלונה גל חוזרים בעשר וחצי בלילה למאהל. בדרך שואל אותו בצלאל ז"ל: "מה עושים עכשיו? מה אתה רוצה לאכול?" אמרתי: "רוצים? או שקי שינה או שמיכות, תחליטו מה שאתם רוצים.." "נדמה לך" אומר בצלאל "גילי, מה אתה רוצה?", "שטק עוף" ה"שטק עוף" הזה שהוא אמר עד היום מצלצל לי באוזניים. אז בשתיים בלילה, באותו לילה, אחרי שאכלנו "שטק עוף" ו"שטק בשר" ומנגלים.. אז הוא אמר: "עכשיו מה אתה רוצה?" "עכשיו אני כבר רוצה לישון אבל בבוקר גם אני אוכל.." כבר בגיל חמש.. זה.. אני זוכר את זה".

[מישאל, אבא של גילי ז"ל]

- "...הוא היה עושה את הפוזות והוא היה אוהב את הקהל וכולם מסביבו וכולם מתמוגגים מצחוק וזה מבחינתו.. ממש מגיל אפס אפשר היה לראות את חוש ההומור שלו ובאמת אני חושבת מתוך מקום נורא בטוח והוא היה שלם עם עצמו שהוא היה יכול ככה..".

[לימור בן-מלך, בת דודה]

- "זכור לי מאוד העניין של הברכה בזמן של הבר-מצווה של אייל אז אני לא חושב שיש משהו שלא זוכר את הברכה שקרא הנוסח המלא: "אני האח הזעיר גילי מברך את אחי הגדול אייל בהגיעו למצוות. עלה והצלח!" אני זוכר את זה כאילו זה היה אתמול.. היה פספוס.. בזמן אירוע כולם מתרגשים.."

[איציק בן-מלך, בן דוד]

- "בסוף שבוע האחרון שלו שהוא יצא לחופשה לפני שהוא נהרג אז יצא לנו להיות הרבה ביחד. הוא בדיוק איבד את כל הצימדין והציוד הצבאי שלו אז ככה הוא היה צריך להשלים הכול אז זה היה סוף

שבוע כזה ממש אינטנסיבי כי באותו סוף שבוע הייתי אצל ההורים. אז זה ללכת לקנות גטקסים וגופיות וטרנינגים וזה היה בעיר ובקניון והוא התנהג אלי כאילו אני חברה שלו ולא כאילו אני אחותו המעצבנת שמסתובבת איתו. כאילו אני חברה שלי ומחבק אותי ו- "ואי מה יחשבו עלינו? מה זה...?" היה כיף, היה סוף שבוע מאוד כיפי אחרי הרבה זמן שלא היינו ביחד.. מעין סימן פרידה".

[הדס, אחות של גילי ז"ל]

- "הוא היה ילד טוב, הוא לא חטא בכלום. מנומס וענו. הוא לא עשה שום דבר רע. שמע בקול אבא ואמא, קשוב, ממושמע.. בעיני משהו רע זה לעשן סיגריה. אפילו סיגריה הוא לא עישן. שום דבר רע לאף אחד. ילד מושלם".

[אייל, אח של גילי ז"ל]

- "החיוך לא היה יורד לו מהפנים. הוא כל היום היה צוחק, היינו צוחקים ביחד גם על דברים רעים גם על דברים טובים. תמיד. אני זוכר שהיה לנו איזה מן חזרה כזה מהבית, לשנינו היה, אם אני זוכר נכון, מיני דיסק. היה אפשר לשים על זה כמות אדירה של שירים והיינו עושים תחרות שהיינו חוזרים מהבית. העניין של המזרחית התפתחה בשנים האחרונות ואנחנו היינו בפנים כבר הרבה לפני. כמו עכשיו, יש שירים קצת פחות מוצלחים אבל המילים הם גומרות אותך מצחוק והיינו עושים תחרות, היינו מעלים כמה שיותר שירים מצחיקים.. היינו משמיעים אחד לשני "לא תראה לי יש שיר יותר טוב..". "לא, תראה לי יש שיר יותר טוב..". היינו עובדים על מלא שירים. איך שהיינו חוזרים ביום ראשון ומריצים "דאחקות" על איזה שירים מצאנו ואני זוכר את עצמי, הייתי יושב אולי איזה חצי יום מכל החופשה והייתי מחפש שירים מה יצחיק את גילי וזהו. זה זיכרון מאוד חזק שעד עכשיו שאני שומע שיר במזרחית אני חושב לעצמי "איי גילי היה מסתלבט על זה בטוח והיה נגמר מצחוק..".

[דודו מנצור, חבר מהפלוגה בצבא]

- "רק גילי בא עם יעד מוגדר "אני פה בגלל אחי, אני פה כי הוא ככה, הוא בשבילי מודל ואני רץ רק בשביל אחי" זהו. הצחוק שלו.. אני לפעמים יושב ורואה אלבומים מוצא תמונות של הטירונות של החברה וגילי בתמונות ואתה ישר צפים בך זיכרונות. ברי סחרוף לדוגמא, הוא לא קם בבוקר והולך לישון בלי ברי סחרוף. מתעללים בנו ב-"טפ"ש" במשטח והוא שר לו ברי סחרוף. לא מעניין אותו מה יעשו לו, רק ברי סחרוף.. ו- "תשמעו איך עודי מדבר ותשמעו איך עודי מתעצבן" מבחינתו היה רק להריץ צחוקים בשביל שאנחנו נצחק".

[תומר עודי, חבר מהפלוגה בצבא]

- "חיוכים, אושר, שמחה, ריקודים. לא משנה כמה שבזים היינו תמיד הוא היה שם בשביל להצחיק אותנו".

[אלעד דן, חבר מהפלוגה בצבא]

- "זה היה חורף, ולא היה אף אחד. היינו נשארים בשבת אז אף אחד לא מפקח עליך. והיינו יורדים לשמירות במשטח, על הטנקים והייתי שם את החרמונית על הטרנינג, על הפיג'מה, מה שהייתי לובש

והייתי יורד בלילה ככה פשוט עם החרמונית. וגיל היה משתגע מזה – "אתם הצעירים האלה.. אתם לא חיילים.. איך אתה הולך לי ככה?" ואני אומר- "תגיד לי מה אתה מפקד שלי.. מה? למה אתה..? תאמין לי תרד ככה תראה איזה נעים זה" אז אומר לי- "לא!.. צריכים להיות חיילים עם מדים, מסודרים.."

[ניצן, חבר מהפלוגה בצבא]

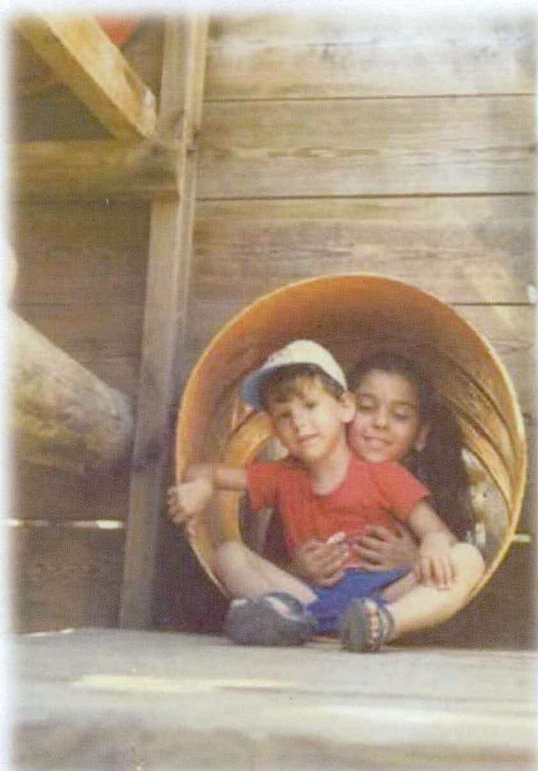
תמונות של גילי ז"ל:

התינוק של אבא

גילי בן חודש

חבר מצווה של אבא

יום הולדת שש בבית

סיום גן חובה

דרשת בר המצווה

בן 17, טיול אירופה ונציה

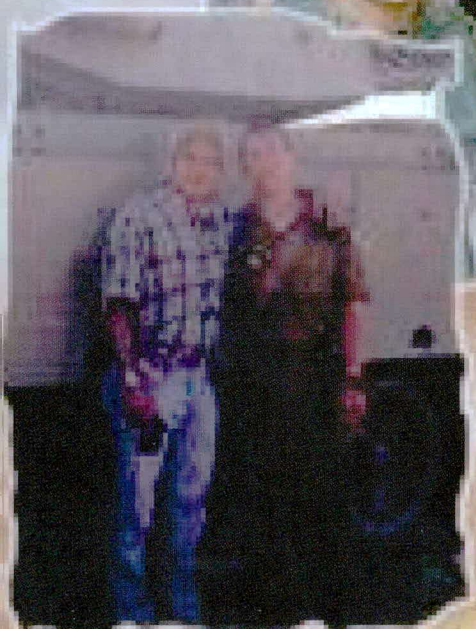
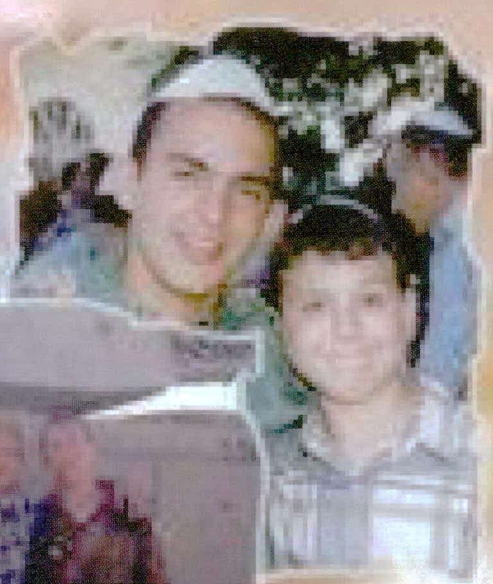
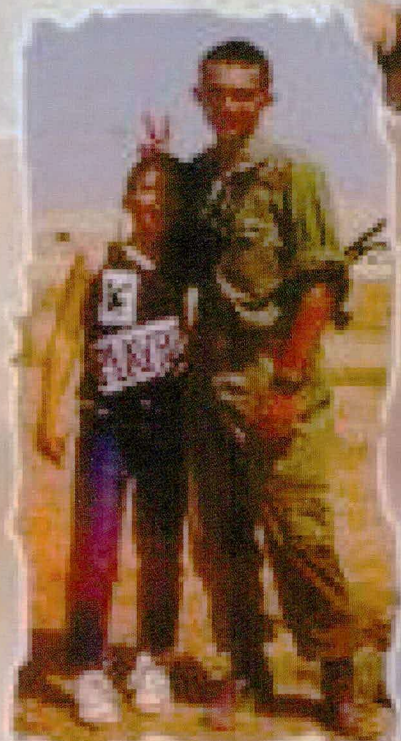

טיול באילת

לוח זיכרון לזכרו של גילי ז"ל

בבית הכנסת המשפחתי בירושלים

והיה לה יופים של ילד אחד
שפניו שוחקות ושיער או כחול
תפסו שזה הוא ומושיטו או יד
ולאפו את לבק המפטר מעיניו